У ЦРНОЈ ГОРИ ПАТУЉЦИ ГОСПОДАРА ГЛАДИ У НОВОМ ТРАГИКОМИЧНОМ УДАРУ НА ЊЕГОША

Проклетство одрођених

Оптуживати писца за оно што говоре његови јунаци могу само шарлатани и тутумраци. А о таквима виси над провалијом подгорички режим Господара глади. Најновији испад неког Аднана Муховића, функционера Бошњачке странке који је на пасја уста извређао „смрдљивог Његоша" и „минорну Црну Гору", показује сву беду и трулост Ђукановићеве позиције. Његова партија не сме да реагује, јер је Муховићева језичак на ваги помоћу којег режим опстаје. Уместо тога, Муховићеве изјаве бачене су као коска коју треба да оглође опустошени народ и да му се мисли одврате од најважнијих проблема. Психоза ванредног стања и манипулисање исконструисаним тензијама се настављају

Пише: Мишо Вујовић

Ова земља је рај за наглуве и ментално успорене. Мала, али у сопственим очима огромна. Савремена и прагматична, „неоптерећена" прошлошћу коју интезивно обдуцира и препакује више од пола века. У њој свака приучена, а камоли научена будала открива нове аспекте етногенезе духа и језика. У њој свака шуша може слободно пљувати по

онима који су ту земљу створили и чије је лично стваралаштво прошло све судове времена и науке.

Најновији испад народног посланика и коалиционог партнера демократизованог и клептоманизованог капејота познатијег као ДПС, Аднана Муховића, тврдња да је Његош геноцидан, а Црногорци минорни, или боље рећи да су статистичка грешка, најбоље одсликава цену опстанка на власти господара глади и његове интересне дружине. Маргини или појави каква је Муховић не треба дизати цену претераним реакцијама на фрустративне изливе бошњакољубља (за нову нацију нова реч). Додуше, он је део власти, његова је партија, као језичак на ваги, са мало снаге добила много моћи. Бошњачка партија се не ограђује од увредљиве реторике једног од својих челника, а ДПС ћути. То говори да је Муховић својим „истинољубљем" бацио још једну коску коју треба да оглође гладни народ да би колико толико ублажио желудачне сокове и сметнуо са ума виталне проблеме који трају од када су џемпераши улетели у маркирана одела, одлепивши се светлосним годинама од осиромашене и обогаљене масе. Чувари континуитета већ одавно су усавршили стратегију високих тензија, фабриковања конфликта, сејања страха, а као финални производ колективне психозе направљено је хронично ванредно стање духа изазвано разним ударима, од фискалних, економских, менталних до државних (ако и они затребају у изборној ноћи).

Стање духа дотичног Муховића најбоље је одсликао велики српски писац Меша Селимовић кроз дервиша Нуредина:

„Ми смо рукавац ријеке који је невријеме одвојило од матице, превелик да би га земља упила, премали да би постао језеро. Спрдају се с нама браћа и душмани, а ми се бранимо мржњом и инатом."

Ова дијагноза не односи се само на „конвертованог" Муховића, чији су преци били Перошевићи, већ и на све оне који покушавају да нађу душу изван сопственог тела. Пчела одвојена од матице постаје дезоријентисана и веома брзо нестане. Сви ови апсурди и неприродна стања потичу из феномена власти која има невероватну способност мутације и преживљавања.

МЕТАМОРФОЗЕ КРВАВИХ БУЂЕЛАРА

Власт се у Црној Гори није мењала пуних седамдесет и три године. Безмало, толико је владао последњи крунисани господар пре него што је „јуначки" капитулирао и отишао у изгнанство. Добровољно се повукао, али му је забрањено да се врати. Његов актуелни наследник добровољно изгони народ, а ни добровољци му не мањкају. Некада су стизали из Америке да бране отаџбину; данас пристижу да бране господара. С арсеналом лажних личних карата и правим потерницама. И господар је, додуше, добровољац са Дубровника, Мостара, Требиња, Баније... У „рат за мир" слао је и вољне и невољне. И сви су били добровољци. Само је већина преумила да се ратовало. Руку на срце, мало се и пленило у духу хајдучке традиције и предака „што се не шћеху у ланце везати".

Потомци су нераскидиво и добровољно везали себе и потомство за господара. Судбина господарева је равномерно распоређена на народ. Његово и богатство ближњих му јуначки на својим плећима носе одани поданици.

Јутутунска јухаха, химна је ове, по Муховићу, мајушне, некада поносне државице угњеждене у брдима изнад мора, настале мачем слободе и суровим законима спартанске етике. У тешким временима транзиције, у борби за развој и аутономност модификованих традиционалних вредности, на које су накалемљени савремени „хајдучки" изазови међународних размера, прешао се нимало лак пут од два ока у глави с петокракама, кокардама, крстовима, орловима, хаубицама по Дубровнику, до признавања Косова и ножа у леђа брату који крвари.

У борби за идентитет, метаморфоза се развијала мучевито и страсно. Судбина отаџбине је и даље у рукама човека који је, по угледу на свог непоновљивог идола маршала ЈБ, успео да направи рај на земљи. Данас тај рај спашавају по ко зна који пут, судбоносније и узвишеније од оних са Граховца, Вучјег дола, Тарабоша или Мојковца... Добровољно су из памћења потисли истражитеље потурица, а гусле су се одрекле епа, у славу господара и његових прегнућа. Господар је уз штафетну палицу носиоца Брозовог континуитета, добио ексклузивно право последњег берберина за неговање Сталинових бркова.

Његош ће, вероватно, пасти на поправном ако неко од дукљанских академика не препева *Горски вијенац* и очисти га од „политичке некоректности” и подсећања на преверу и погане изроде, који су мултиетнички оплеменили Црну Гору, бранећи је од потомака оних који су је створили. Или, боље рећи, створили су легенду. А митови су, обично, далеко од стварности, рећи ће новокомпоновани надриисторичари.

Његош је преживео и гора времена и апсурдно је да ми овако мали и нејаки бранимо таквог горостаса, као што је гротескно да га нападају слепи патуљци клепто-транзиције.
<

(Извор: **www.mitropolija.com** . Опрема: „Нација”)

Објављено: недеља, 12. фебруар 2017, 20:05h